

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρὶς φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπὸνται σὲ 8-9 γιλιάρδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλον συνδρομῆ τοῦ εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γωστὸν εἶναι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΑΒΑΝΤΙΣΙΑ.

Μυστηρίων τὸ ἀνάγνωσμα. Πρόσχομαι.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον ποῦ ἔγραψε ὁ Τρικούπης στοὺς *Καιροὺς* τὸ ἱστορικὸν *τις πταίει*, υπέρθυνος συντάχτης στοὺς *Καιροὺς* ἐκεῖνους τοὺς ἐλεεινοὺς καὶ τρισαθλοὺς ἦτανε ὁ λεγόμενος Κανελίδης, ἄνθρωπος ποῦ ξέρει τὰ ὅλα καὶ δὲν ξέρει τίποτα.

Ὅταν ἦρθε ὁ Τρικούπης στὰ τράγματα τῆς ἐξουσίας φρόντισε νὰ ἱκανοποιήτῃ πρῶτον πρῶτον καὶ τὸν Κανελίδη του, διορίζοντάς τον διευθυντῆ τοῦ ἀντεθνικοῦ τυπογραφείου, ἔπειτα δὲν τοῦ ἄρесе αὐτὴ ἡ θέσι καὶ γύρῃσε μεγαλειότερη γιὰ νὰ κλέφτῃ περισσότερα καὶ ἔχει περισσότερη τιμῆ, καὶ τὸν διώρισε γραμματέα τοῦ Πανεπιστήμιου.

Ὁ Κανελίδης μας ὅμως ἤθελε νὰ γίνῃ, φαίνεται μέγας ἀνὴρ, καὶ ἴσως καὶ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάς, καὶ ἄρχισε ν' ἀνακητεύεται στὰ πολιτικὰ, σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφταναν ὅσα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ἐσουρροποίησε.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Ὁ Πετμεζῆς ποῦ θέλη νὰ κἀνῃ δικό του κόμμα, καθὼς καὶ ἄλλοι ἀντιπολιτευόμενοι ἐσκέφθησαν καὶ εἶπαν καὶ συλλογίστηκαν νὰ κάνουν πρόεδρο ἓνα μὲ βαρύτης πρόσωπο. Ποιόν; Τὸν κὺρ Βραΐλα. Ἄνθρωπο μὲ κεφάλι βαρβάτο, πολιτικὸ, ἤμερο, σεβάσμιο καὶ τὰ λοιπὰ.

Ὁ Βραΐλας ἔμεινε στὴν Ἑρτάνησο, βρῆκαν λοιπόν τὸν φίλο μας Κανελίδη καὶ τὸν ἔστειλαν ἐκτακτὸ ἀποσταλμένο καὶ πληρεξούσιο ὑπουργὸ στὴν Ἑρτάνησο νὰ κἀνῃ τῆς συμφωνίας μὲ τὸν Βραΐλα, καὶ ὁ Κανελίδης μας σηκώθηκε καὶ πῆγε, λέγοντας μέσα του :

— Ἄν γίνῃ ὁ Βραΐλας προθυπουργὸς ἐγὼ θὰ ἔχω οὐλα τὰ μέσα, θὰ ἦμαι τὸ λύνειν καὶ δεσμεῖν.

Ἄλλὰ ἔλα πῶς ὁ διάλογος ἔχει πολλὰ ποδάρια καὶ τὰ ἀνακάλυψε ὅλα ὁ Τρικούπης, ἡ καλλίτερα οἱ σπιούνοί του, καὶ τοῦδωκε τὰ παπούτσια στὸ χέρι, ἔγουν σας τὸν τσεκούρωσε ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ Πανεπιστήμιου.

Ἄμα ὁ φίλος Κανελίδης ἔμεινε στὰ κρῖα τοῦ λουτροῦ, τί

νομίζετε πὼς ἐσκέφτηκε; Νὰ βγάῃ ἐφημερίδα καινούργια, τοὺς παληοὺς *Καιροὺς* γιὰ νὰ βρίζῃ τὸν Τρικούπη, καὶ ἄρχισε μὲ κᾶτι ἀγγελίας στῆς ἐφημερίδες νὰ γράφῃ ἄρρητα θέματα καὶ κουκκιά μαγειρεμένα περὶ Τρικούπη καὶ δὲν συμμαζεύεται.

Ἐβρετε, ἡ ἀρενομουτσουνάρα μου ὅτι ἀπὸ μιᾶς κ' ἀρχῆς εἶμαι ἐνάντιος τοῦ Τρικούπη, ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, παρὰ μόνον γιὰτὶ ἔχω τὴν ἰδέα, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος μοχθηρὸς καὶ μιζερᾶπλιας, ἀλλὰ ὅσο καὶ ἀντὸν μισῶποτέ μου δὲν ἔρτασα σὲ τόση κακηντρέχια, ὥστε νὰ θέλω καὶ τὸν κακό του καιροῦ.

Ὁ Κανελίδης μας ὅμως, τί νομίζετε πὼς γράφει στὴν ἀγγελία του καὶ σὲ κᾶτι γράμματα ποῦ δημοσίεψε ὁ *Αἰῶνας* :

Νὰ δολοφονήσωμε τὸν Τρικούπη.

Ἄκουτε; Νὰ δολοφονήσωμε.

Βρὲ μπαγαπόντε, θεοπάλαθε, κουρελιάρη, μαγκούφη, ξεσχισμένη ἐπαρχία, ζητιανόγατε, τί εἶσαι σὺ μωρὲ ποῦ συμβουλεύεις τὴν δολοφονία ὄχι τοῦ Τρικούπη, ἀλλὰ ἔστω καὶ ἐνοὺς χαμᾶλη, ὅπως εἶσαι σὺ.

Ὅταν σούδινε ψωμί κ' ἔτρωγες ὁ Τρικούπης τότε ἦτανε Θεὸς καὶ τώρα ἔγινε τέρας, κακοῦργος, ἀγριάνθρωπος;

Φέρνεις παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία ὅτι γιὰ τὴν ἐλευτερία οἱ προπάτορες μας σκότοναν τοὺς τυράννους τὸν Πεισίστρατο, τὸν Καποδίστρια καὶ ἄλλους. Κακὰ στὰ μούτρα σου μπαγαπόντεμπαση. Καὶ ἦτανε ἀσχημὸς ὁ Πεισίστρατος καὶ ὁ Καποδίστριας; Ἄν σκοτώσαμε δὲ γιὰ πολιτικὰ πείσματα τῶσους καὶ τῶσους ἀγαθοὺς ἄνδρας δὲν χτυπήσαμε ἔπειτα τὰ κεφάλιά μας μόνον στὸ τοῖχο;

Ἐπειτα βρὲ, ποῦ τὸ βρίκες γραμμμένο τὸ αὐτὸ δίκαιο τῆς δολοφονίας;

Εἶσαι φαῦλος καὶ τυποτένιος ἄνθρωπος, ἓνα ἀνανδρο ζωντόβολο, ἓνα καθαρμα, μιὰ γυναικειὰ ψυχὴ, γιὰτὶ ἂν ἦτουναι παλλικάρη, μασκαρᾶ, ἀντὶ νὰ συμβουλεύῃς ἄλλους νὰ δολοφονήσουν τὸν Τρικούπη, πᾶρε κοπρόσκυλο σὺ τὰ μούτρα σου νὰ τὸν δολοφονήσης.

Σύνταγμα ἐργολίτων στὸ Φαληρέα.

Δηλαδή κύρ Εἰσκαγγελέα, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε μὲ μεγάλη ὑπερηφάνειά μας πὼς στὴν Ἑλλάδα ἡ κλεψὶὰ κατάντησε μιὰ μεγάλη τέχνη τῆς ἐπιστήμης, καὶ τύφλες νᾶχουν οἱ κλέφτες τῶν βουνῶν μπρὸς στοὺς κλέφταις ποὺ ζοῦν μέσα στῆς πολιτείας μὲ τὴν προστασία τῶν νόμων.

Νὰ κλέψω γὼ μιὰ σφυρίχτρα μὲ χαψώνης νὰ κλέψουν ἄλλοι χιλιάδες πῆγες ἀπὸ τὸ καταφουκαριασμένο δημόσιο κἀνεὶς δὲν κάνει πὼς τοὺς βλέπει. Ἄν ἦναι ἔτσι πὲς τομας ἀδερφέ, νὰ τὸ ξέρωμε ν' ἀφήσωμε τὴ δουλειά μας καὶ νὰ πᾶμε νὰ πολιτογραφηθῶμε κλέφταις ἐν ὀνόματι τῶν νόμων καὶ τοῦ Σύνταγμα τῆς σούφρας. Νὰ δοῦμε θὰ ἐνεργήσῃ ἀνάκρισις; Ἄμ δὲ, τύχη νᾶχης.

Ἡ κυρά μας κατὰ λάθος σαρᾶνει καὶ τὸν διευθυντὴ μαζὺ μὲ τὰ σκουπίδια.

Τριάντα

γυναῖκες καὶ κορίτσια ἀπὸ τὸν Παιραῖα μὲ τῆς γνήσιαις ὑπογραφῆς τοὺς μούστειλαν ἓνα γράμμα καὶ μὲ φοβερίζουν πὼς θὰ τοῦ βγάλουν τὰ μάτια, ἂν δὲν πᾶσω νὰ γράφω ἐναντίο τῶν φτωχῶν γυναικῶν, καὶ ὅτι τάχα αὐταὶ ὄλαις εἶναι φρόνιμες καὶ ἡ χρυσογαδάρινε; τὰ κάνουν ὅλα τὰ στραβὰ ψωμιὰ καὶ τὰ βλέπουν κι' αὐταὶ καὶ διασθεύουν τὰ χρηστά τοὺς ἦθη.

Ἔτσι αἰ, κυρίαὶς καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε, σᾶς παρακαλοῦμε μανταπιόρες, νὰ μᾶς γυρεύετε θέατρα ἐνῶ μόλις ἐξοικονομοῦμε τὸ ψωμί τῆς μέρας, ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ μᾶς γυρεύετε πούρνια καὶ παραπούρνια καπέλα μὲ φτερὰ καὶ κολοκύθια, ἐνῶ μεῖς περπατοῦμε μὲ μισὸ παπούτσι τρύπιο καὶ μὲ μπλωμένο βρακ;

Αὐτὴ ἡ πολυτέλειά σας αὐτὰ τὰ μασκαροκουρδέλια ποῦ κρεμάτε ἀπὸ πίσω κι' ἀπὸ μπρὸς σας, αὐτὰ εἶναι ποῦ κάνουν κάθε παντρεμμένο νὰ μὴ μπορῇ νὰ σηκώσῃ κεφάλι ἀπὸ τὰ χρέη καὶ κάθε ἀνύπαντρατο νὰ φοβᾶται τὴν παντρειά ὡς τὸν

χάρο. Ἡ χρυσογαδάρινε; ἔχουν προίκες καὶ παραπροίκες καὶ μποροῦν νὰ πετοῦν τῆς χιλιάδες τοὺς καὶ στὴ θάλασσα, ἀλλὰ σεῖς ποὺ κάνετε τῆς προίκες σας ἀπὸ τὰ χέρια τῶν μονάδων σας καὶ πατέριδων ποὺ δρῶνουν γιὰ νὰ βγάλουν τὸ καρβέλι, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μεγαλοπιάνεστε καὶ νὰ γυρεύετε μεταξωτὰ καὶ χίλια μασκαροκλίκια.

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Ἀμερικανοῦ θεάτρου.

Μ' αὐτὰ ποῦ γράφετε ἀνοιξατε ἓνα καυγὰ πολλὴ σπουδαῖο, καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω κατὰ φάρδος, μῆκος, πλάτος, ὅτι καθόλου δὲν ἔχετε δίκαιο νὰ παραπονεῖστε, ἂν δὲ μερικοὶ τσαλαπετεινοὶ ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀντρες ντύνονται ὡς γυναῖκες, αὐτοὺς πάλι σεῖς τοὺς πέρνετε στὸ λαϊμὸ σας μὲ τῆς ἐργολαβίας σας. Ὅσο δὲ ἀπὸ τῆς συνοικίας σας ποῦ μοῦ λέτε νὰ περάσω, ἐννοία σας καὶ δὲν εἶμαι τόσο κουτὸς ὡςτε γιὰ περὶ ἔχουμα εἶμαι.

Οὐῶ, ξεμπορδαλιασμέναις, ἀεροκέφαλαις συχαμέναις τέλος πάντων.

Μεθαύριο, μεθαύριο.

Διευθυντής. Ὁ, ἴστε κῆρυκοὶ σὲ ποιά ψοφίμια τοῦ δρόμου φορᾶ ἡ ἀκίβη ἡ γολέρα.